

தளபதி

ஆங்கிலத்தில்: ஜெனெட் சார்டர்ஸ்

படங்கள்: மைக்கேல் ஃபோர்மேன்

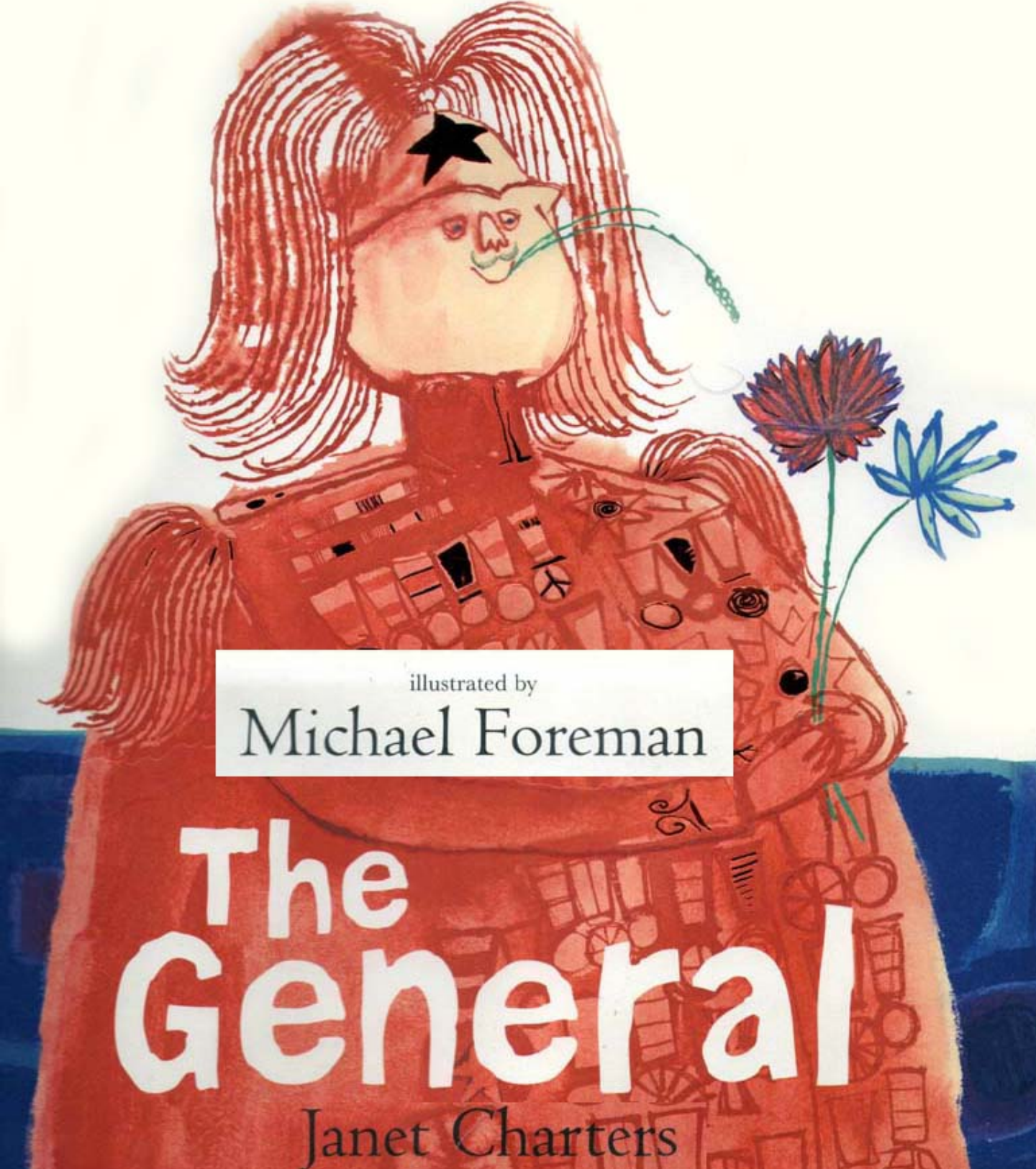
தமிழில்: குமரேசன் முருகானந்தம்

illustrated by

Michael Foreman

The General

Janet Charters

தளபதி

ஆங்கிலத்தில்: ஜெனெட் சார்டர்ஸ்

படங்கள்: மைக்கேல் ஃபோர்மேன்

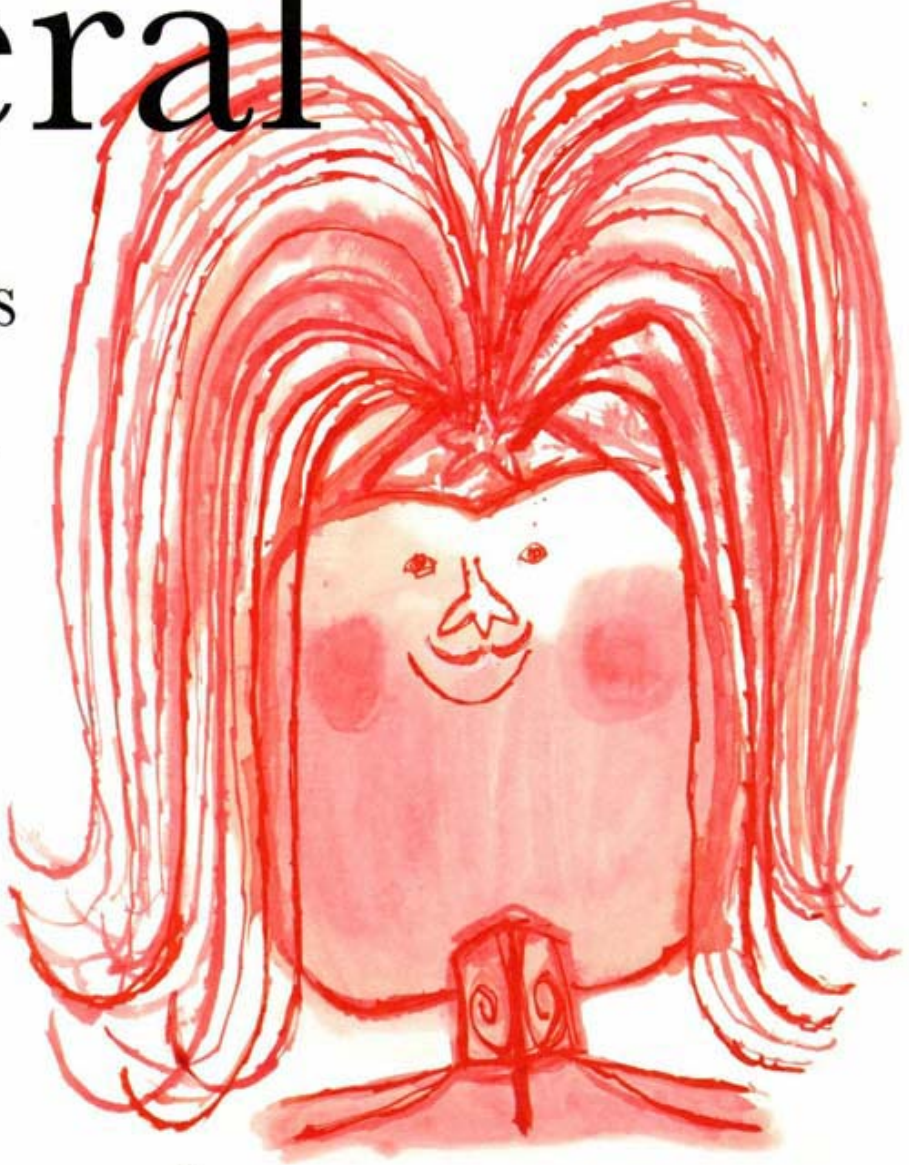
தமிழில்: குமரேசன் முருகானந்தம்

General

Janet Charters

illustrated by

Michael
Foreman

templar books
an imprint of Candlewick Press

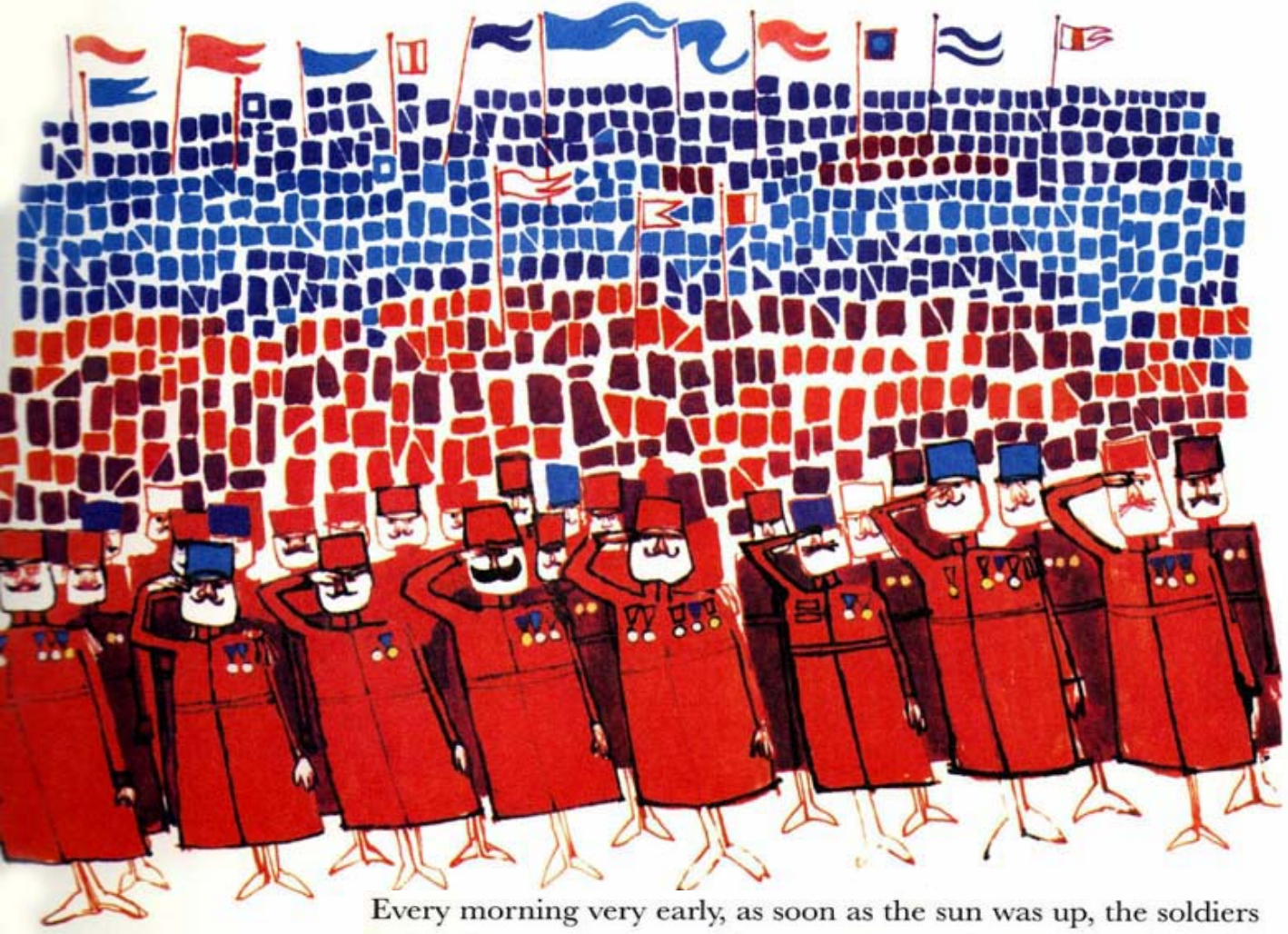
There was once a general.

முன்பொரு காலத்தில் தளபதி ஒருவர் இருந்தார்.

அவர் பெயர் தளபதி (ஜெனரல்) ஜோத்பூர். அவர்,
உலகத்திலேயே தானொரு பெரும் புகழ்பெற்ற
தளபதியாகவும், தன்னுடைய படை மற்றெல்லா நாட்டு
தளபதிகளாலும் போற்றத்தக்கதாகவும்
இருக்கவேண்டுமென ஆசைப்பட்டார்.
அதனால், அவர் படைவீரர்கள் அனைவரையும்
எப்போதும் தளவாடங்களை சுத்தம் செய்வது,
சீருடைகளை தேய்த்து மிடுக்காக வைப்பது,
பதக்கங்களையும், காலணிகளையும் பளபளப்பாக
வைப்பது போன்ற காரியங்களில்
ஆக்கிரமித்திருக்குமாறு பணித்தார்.

Every morning very early, as soon as the sun was up, the soldiers had to be out on the parade grounds smartly dressed and ready to practice marching.

When they had finished marching, the soldiers divided into several groups. The cooks went to the kitchens to prepare the meals. The cavalry went to the stables to groom and feed the horses.

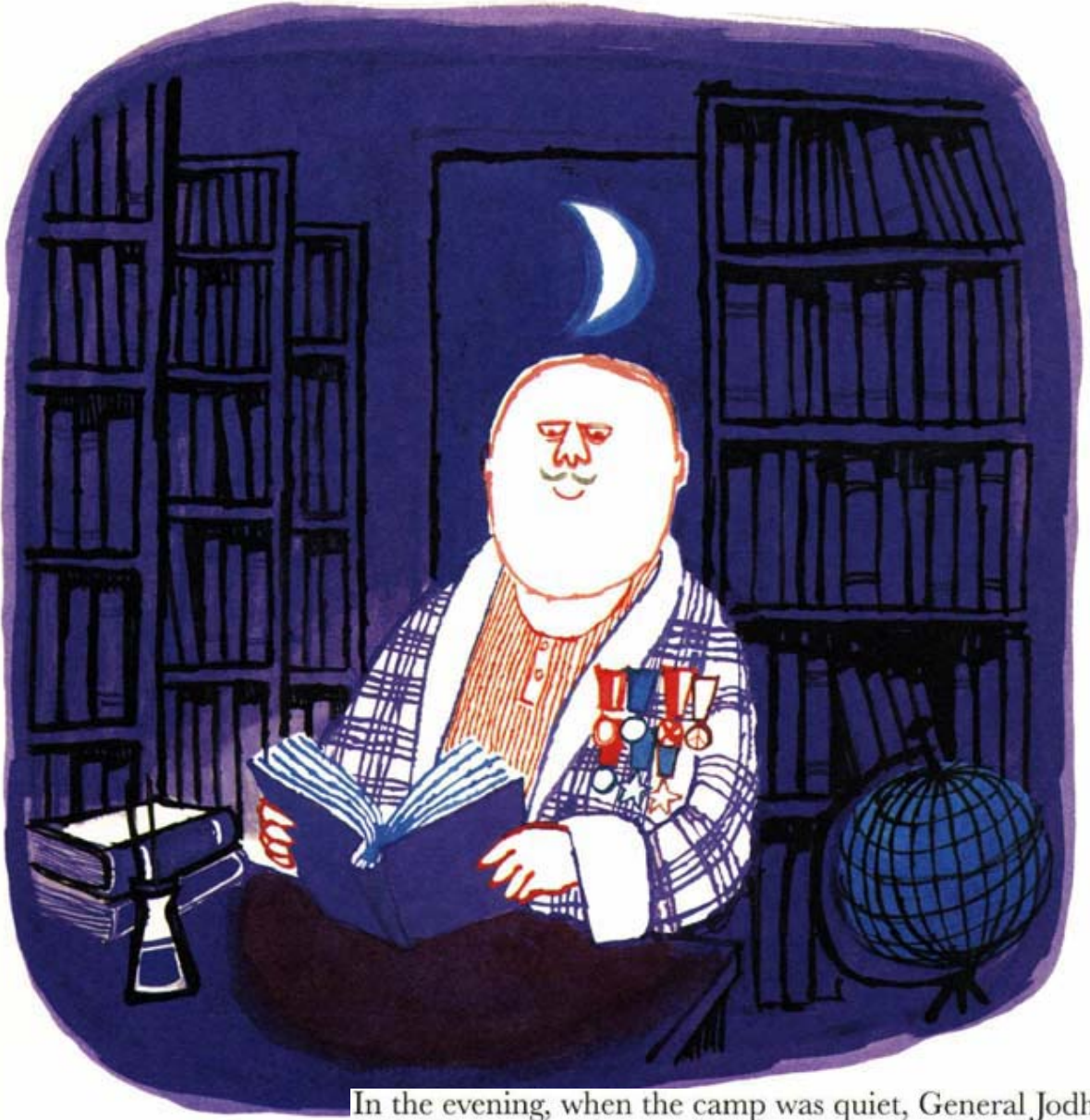
ஒவ்வொரு நாள் விடியற்காலையிலும், சூரிய உதயத்தின்போதே படைவீரர்கள் அனைவரும், முறையாக சீருடையணிந்து அணிவகுப்புப் பயிற்சிக்குத் தயாராக அணிவகுப்பு மைதானத்திலிருக்க வேண்டும்.

அணிவப்பிற்குப் பிறகு வீரர்கள் பல குழுக்களாக பிரிந்தனர். சமையல் செய்பவர்கள் சமையலறைக்கு மதிய உணவு தயாரிக்க சென்றனர். குதிரை வீரர்கள் அனைவரும் குதிரைலாயத்திற்கு குதிரைகளுக்கு தீவனமிடவும், குதிரைகளை பராமரிக்கவும் சென்றனர்.

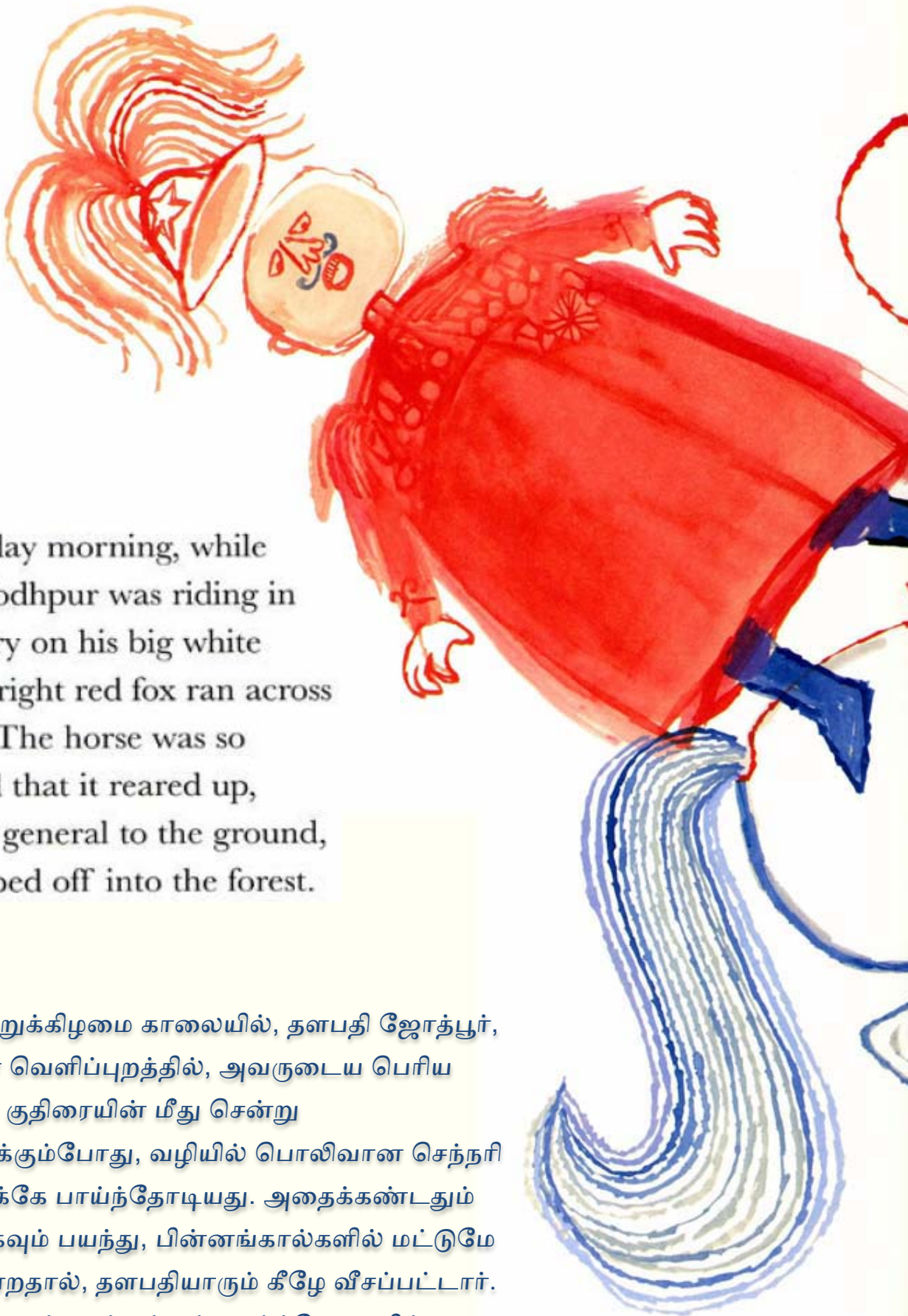
The other soldiers went to the rifle range to practice shooting,
and the officers made sure that the men did their jobs correctly.

மற்ற வீரர்கள் வேட்டுக்களத்திற்கு (ரைபிள் ரேஞ்)
துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சிக்காக சென்றனர்.
அதிகாரிகளனைவரும் அனைத்தும் முறையாக
நடப்பதை உறுதி செய்தனர்.

In the evening, when the camp was quiet, General Jodhpur liked to sit up late and read about other generals and the famous battles their armies had won. How he longed for the day when he and his army would be so famous that a book would be written about them.

மாலைநேரங்களில், முகாம் அமைதியாக இருக்கும்போது, தளபதி ஜோத்பூர் முகாமிலேயே இருந்து மற்ற தளபதிகளைப் பற்றியும், அவர்களுடைய படைகள் வெற்றிகொண்ட பிரசித்திப்பெற்ற போர்களைப் பற்றியும் படிப்பதை விரும்பினார். தானும், தனது படைகளும் அதுபோல் பிரபலமாக இருப்பதையும் ஒரு புத்தகமாக எழுதப்படும் அந்த நாளுக்காக அவர் எவ்வாரெல்லாமோ ஏங்கினார்.

One Sunday morning, while General Jodhpur was riding in the country on his big white horse, a bright red fox ran across the path. The horse was so frightened that it reared up, threw the general to the ground, and galloped off into the forest.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில், தளபதி ஜோத்பூர், கிராமத்தின் வெளிப்புறத்தில், அவருடைய பெரிய வெள்ளைக் குதிரையின் மீது சென்று கொண்டிருக்கும்போது, வழியில் பொலிவான செந்நரி ஒன்று குறுக்கே பாய்ந்தோடியது. அதைக்கண்டதும் குதிரை, மிகவும் பயந்து, பின்னங்கால்களில் மட்டுமே எழுந்து நின்றதால், தளபதியாரும் கீழே வீசப்பட்டார். பிரகு குதிரையும் காட்டிற்குள் பாய்ந்தோடி விட்டது.

அவருக்கு அடியேதும்
படவில்லை. அவர்

General Jodhpur was not hurt. He landed on some soft grass.
The grass was so soft and smelled so sweet that, to his surprise,
the general found that he did not want to move. He picked a
blade of grass, put it between his teeth, and lay back in the
warm sunshine.

மிருதுவான

புந்தரையின் மீது
விழுந்திருந்தார்.

புற்கள் அவ்வளவு

மிருதுவாகவும், நல்ல

நறுமணத்துடனுமிருந்ததால்,

அவரே ஆச்சர்யப்படும்

விதமாக, நகர்வதற்கு

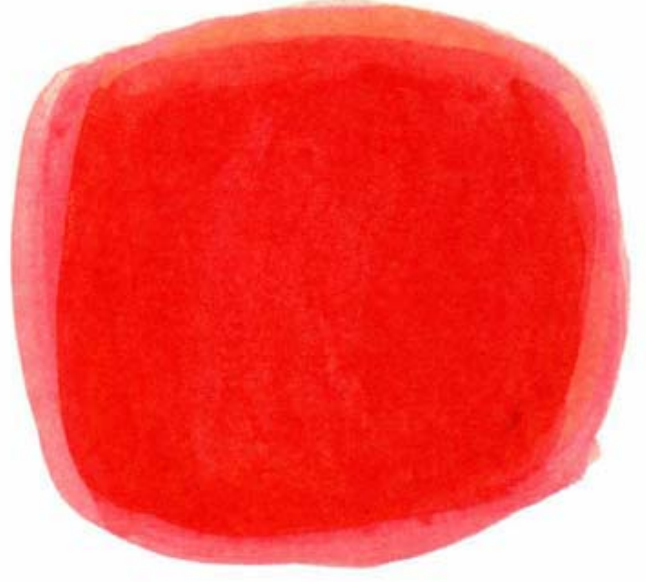
மனமில்லாமலிருந்தார்.

புல்லின் ஒரிதழை எடுத்து கடித்தவாறு, வெதுவெதுப்பான
சூரிய ஒளியில் மல்லாந்து கிடந்தார்.

After a long time, he decided that he ought to be getting back to camp. Reluctantly he got to his feet and set off at a brisk march.

Although he had ridden along the path many times, he now noticed things he had never seen before because he was always going so fast. He saw squirrels and rabbits and field mice and hedgehogs and swallows and wood pigeons and even a peacock.

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு, முகாமுக்கு சென்றாக வேண்டுமென முடிவெடுத்தார். வேண்டாவெறுப்பாக எழுந்தாலும், உற்சாகமாக நடக்கலானார்.

அவர் அந்த பாதையில் பலமுறை சென்றவரனாலும், அவர் இதுவரை பார்த்திறாதவற்றையெல்லாம் கவனித்தார், ஏனென்றால் அவர் எப்போதும் மிக வேகமாகவே சென்றார். அவர் அணில்களையும், முயல்களையும், வயலெலிகளையும், முள்ளம்பன்றிகளையும், தூக்கணாங் குருவிகளையும், மரப்புறாக்களையும் மேலும் மையில்களையும் கூட கண்டார்.

He heard the birds singing. All at once the general came upon a field of beautiful flowers. Never had he seen such a wonderful sight. There were more kinds of flowers than he had ever imagined and more colors than any artist had ever dreamed of.

அவர் பறவைகளின் பாடல்களை கேட்டார். அதே நேரத்தில், அழகான மலர்கள் கொண்ட நிலத்தையும் அடைந்தார். அதுபோன்றதொரு அற்புதமான காட்சியை அவர் எப்போதுமே கண்டதில்லை. அங்கே, அவர் இதுவரை கற்பனை செய்திருந்ததைக் காட்டிலும் அதிக வகையானப் பூக்களும், எந்தவொரு கலைஞனும் இதுவரை கனவிலும் கண்டிராத அளவுக்கு வண்ணங்களும் இருந்தன.

தளபதி ஜோத்பூர், அசைவற்று சில நிமிடங்கள் நின்றிருந்தார். பிறகு மெதுவாக நிலத்தின் குறுக்கே நடந்து சென்று, நடுவில் உட்கார்ந்துவிட்டார். தேனிகள், தேன் உண்டாக்க மகரந்தத்தைத் தேடி உள்ளேயும், வெளியும் ரீங்காரமிட்டவாறே சென்று வருவதை கவனித்தார். எப்படியும் ஒரு தேனியாவது வந்து அவர் மூக்கிலே உட்காரப் போவதாக நினைத்தார். ஆனால், தேனிக்கள், ஒரு புகழ்பெற்ற தளபதியை கண்டுகொள்ளாமல் அவ்வளவு மும்முரமாக இருந்தன,

General Jodhpur stood quite still for a few minutes, and then he slowly walked across the field and sat down in the middle of the flowers. He watched the bees buzzing in and out as they searched for pollen to make honey. He thought that one would be sure to land on his nose, but the bees were far too busy to notice even a famous general.

அவர் அந்த பூக்களையும்,
தேனிக்களையும் நெடுநேரம்
பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்.
எவ்வளவு நிம்மதியாக
இருந்தது. அவர் இதற்கு
முன்பு ஏன் இவைகளை
கவனிக்கவில்லை?

He watched the flowers and the bees for a long time. How peaceful it was. Why had he never noticed these things before?

When at length he got up, he was dismayed to see that he had been sitting on some of the flowers. They looked sad and droopy. He did not want to leave the flowers, but he had to get back to his soldiers. He decided to pick two flowers.

நெடு நேரத்திற்குப் பிறகு, எழுந்தார்,
இவ்வளவு நேரம் சில பூக்களின் மீது
உட்கார்ந்திருந்ததை நினைத்து
கலக்கமுற்றார். அவைகள்,
வருத்தமாகவும், தலை குனிந்தும்
காணப்பட்டன. அவர் பூக்களை விட்டு
நகர விரும்பவில்லை, ஆனால், அவர்
வீரர்களிடத்து செல்ல வேண்டும்.
இரண்டு பூக்களை பறித்துக்கொண்டார்.

தளபதி ஜோத்பூர்,
 இறுதியாக முகாமை
 சென்றடையும்போது
 இருட்டிவிட்டது. அவர்
 அந்த இரு பூக்களையும்,
 ஒரு குவளை நீரில்
 தனது அறையின்
 சன்னலருகில்
 வைத்துவிட்டு
 உறங்கச்
 சென்றார்.

அன்று இரவில் தான் பகலில் பார்த்த
 அற்புதமான அனைத்தையும் கனவிலும்
 கண்டார் – பறவைகள், மிருகங்கள், சூரியன்
 மற்றும் பூக்கள். தொடர்ந்து, அவர் கனவில்
 ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள் அணிவகுத்தனர்.
 அவர்கள் அத்தனை பறவைகளும்,
 மிருகங்களும் பயந்து ஓடி ஒளியுமளவுக்கு
 பயங்கரமான இரைச்சல்களை
 உண்டாக்கினார்கள். வீரர்கள் பூக்களை
 காலால் மிதித்து நிரவிச் சென்றார்கள்.
 கோபத்துடன் தூக்கத்திலிருந்து
 விழித்துக்கொண்டார். “நில்லுங்கள்,
 நில்லுங்கள்!” என்று வீரர்களை நோக்கி
 கூச்சலிட்டார். பிறகு, அது வெறும் கனவு
 தான் என்று உணர்ந்தார். மறுபடியும் உறங்க
 முயற்சித்தார், ஆனால் முடியவில்லை.

It was dark when General Jodhpur finally reached the camp. He put the two flowers in a glass of water near the window of his room and went to bed. That night he dreamed about the wonderful things he had seen during the day—the birds, the animals, the sun, and the flowers. Then into his dream marched thousands of soldiers. They made such a dreadful noise that the birds and the animals fled in terror. The soldiers trampled the lovely flowers flat. The general woke up, furious. “Stop, stop!” he shouted at the soldiers. Then he realized that it was only a dream. He tried to go to sleep again, but he could not.

He knew that he and his soldiers must have marched over thousands of beautiful flowers and frightened small animals many times. "I will never harm or frighten anything again," he said to himself. "I will try to help the animals and tend the flowers and plants and all other things that grow."

அவரும், அவருடைய படை வீரர்களும், பல முறை, ஆயிரமாயிரம் அழகிய பூக்களின் மீது அணிவகுத்தும், சிறிய விலங்குகளை அச்சுறுத்தியும் இருந்திருக்க வேண்டுமென அவர் அறிந்து கொண்டார். "இனி நான் எவற்றிற்கும் தீங்கு செய்யவோ அல்லது எதையும் அச்சுறுத்தவோ மாட்டேன்", என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டார். "நான் மிருகங்களுக்கு உதவுவதற்கும், தாவரங்களையும், பூக்களையும் மற்றும் வளர்கின்ற அனைத்தையும் பேணுதற்கும் முயற்சி செய்வேன்."

In the morning he told the soldiers that he wanted them to leave the army and return to their homes and jobs. He wanted them to help him make their country the most beautiful country in the world. Everyone was so happy. But nobody was happier than General Jodhpur.

மறுநாள் காலையில் வீரர்களிடம் படையை விட்டுவிட்டு அவரவர் வீட்டிற்கும் அவரவர் தொழிலுக்கும் செல்லவேண்டுமென்பதே அவர் விருப்பம் என்று சொன்னார். அவர்கள் அந்த நாட்டை உலகத்திலேயே மிக அழகான நாடாக மாற்ற உதவ வேண்டுமென விரும்பினார்.

அனைவரும் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஆனால் அனைவரைக்காட்டிலும் மகிழ்ச்சி

அடைந்தது தளபதி ஜோத்பூர் அவர்களே.

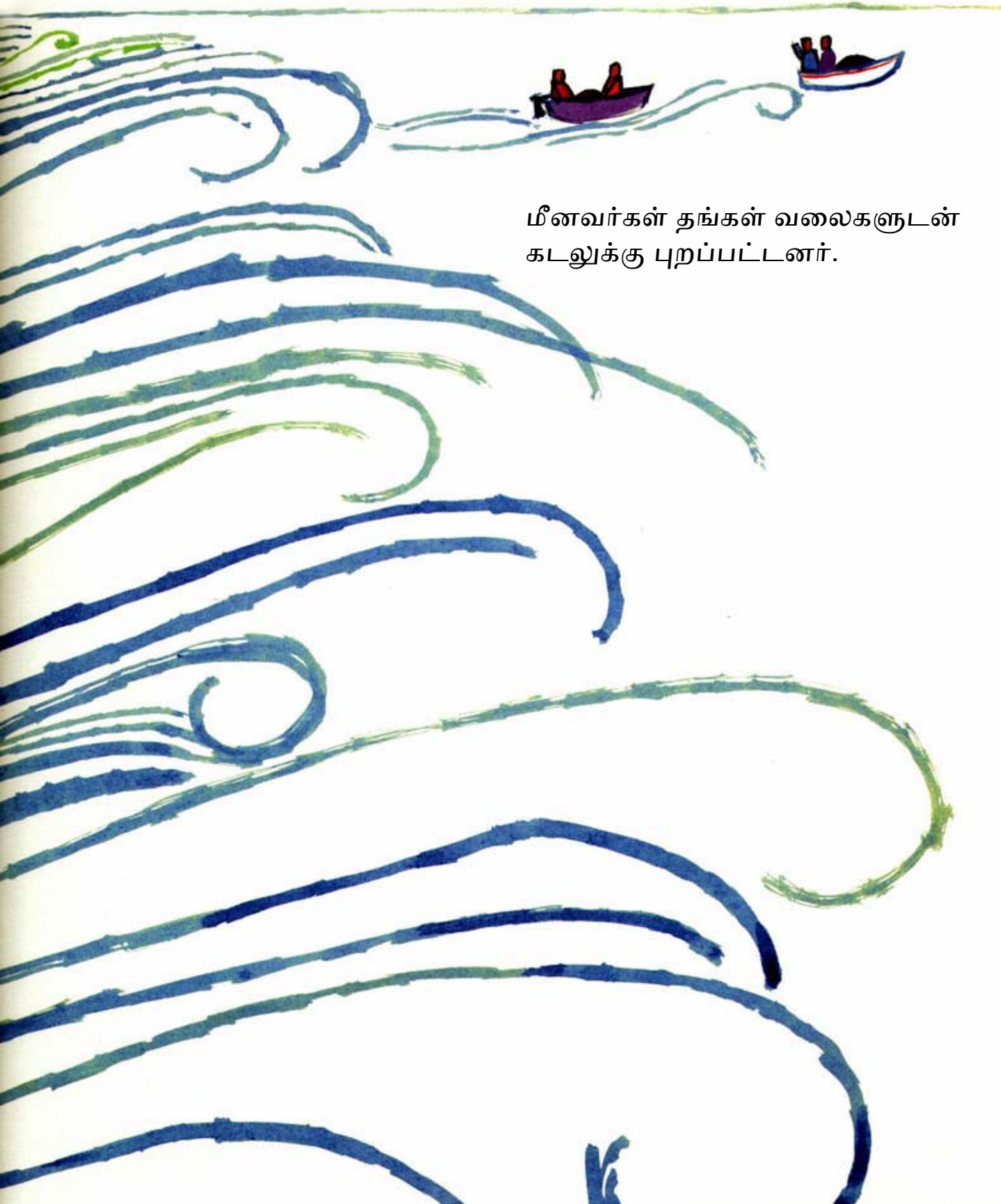
The farmers started to plow their fields and sow seeds for the next harvest.

விவசாயிகள், அடுத்த அறுவடைக்காக, தங்கள் நிலங்களில் உழவு வேலையையும், விதைகளை விதைப்பதையும் தொடங்கினர்.

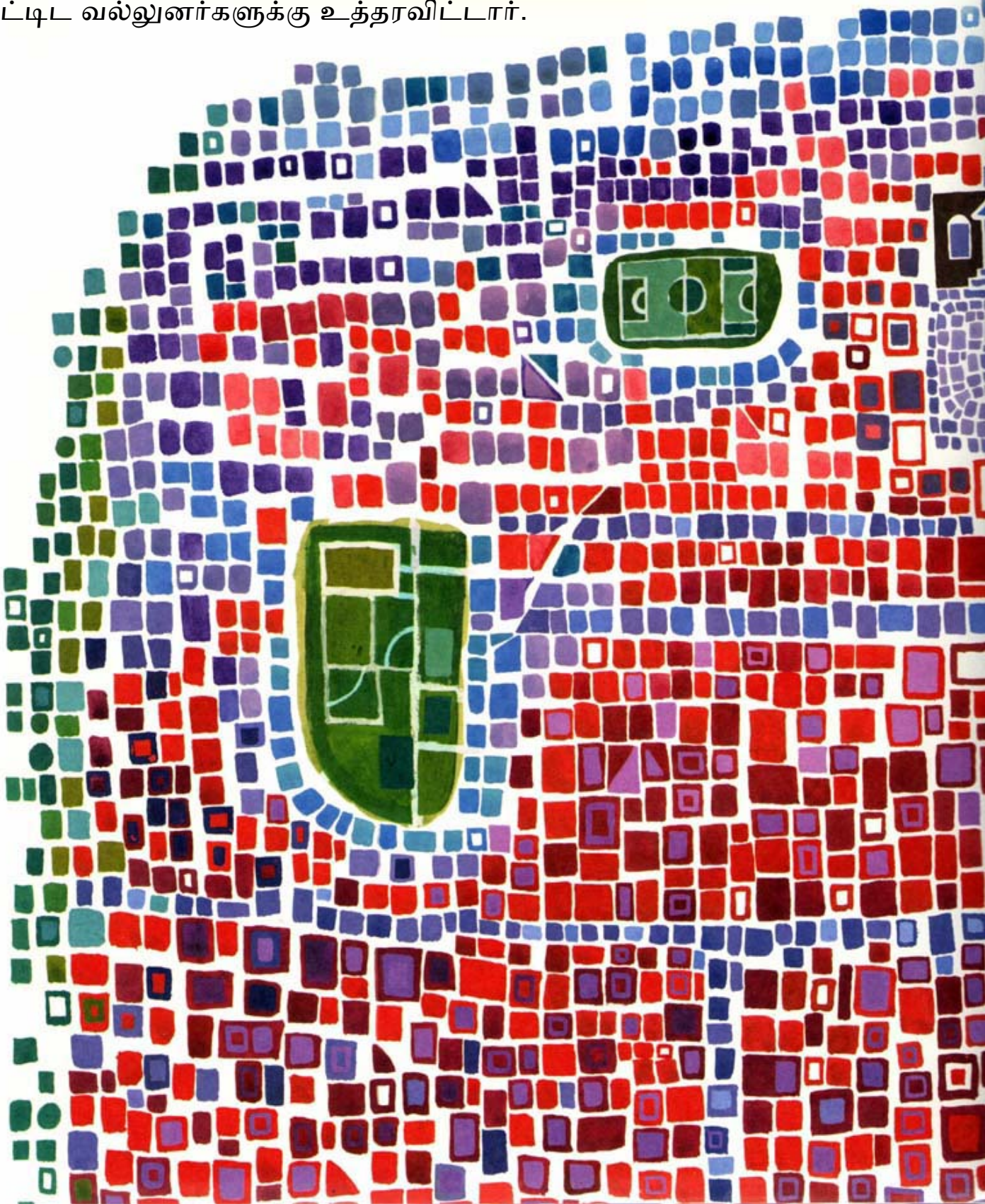
The fishermen took their nets and went out to sea.

மீனவர்கள் தங்கள் வலைகளுடன்
கடலுக்கு புறப்பட்டனர்.

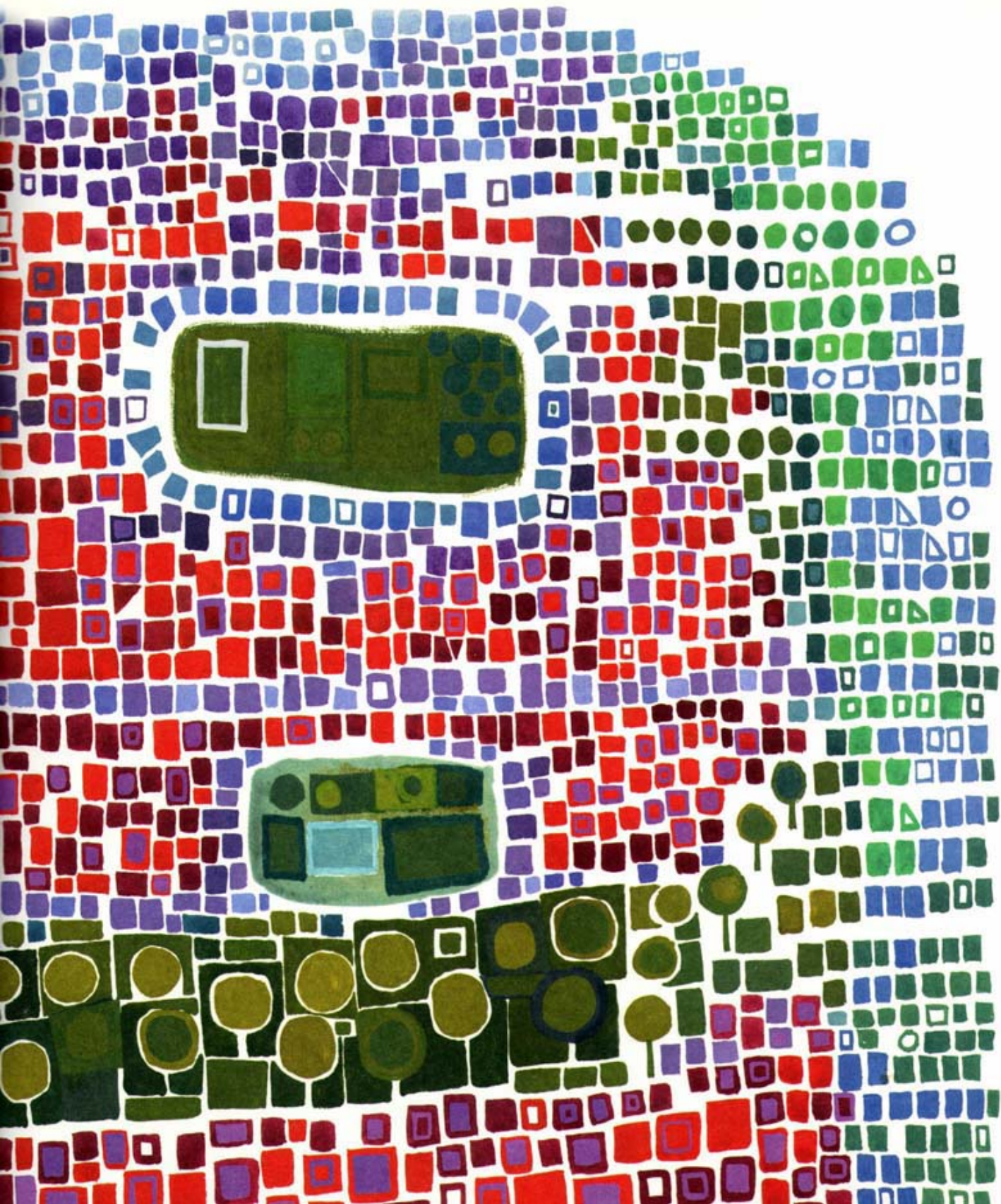
The general ordered the builders to turn the army camp into a lovely city.

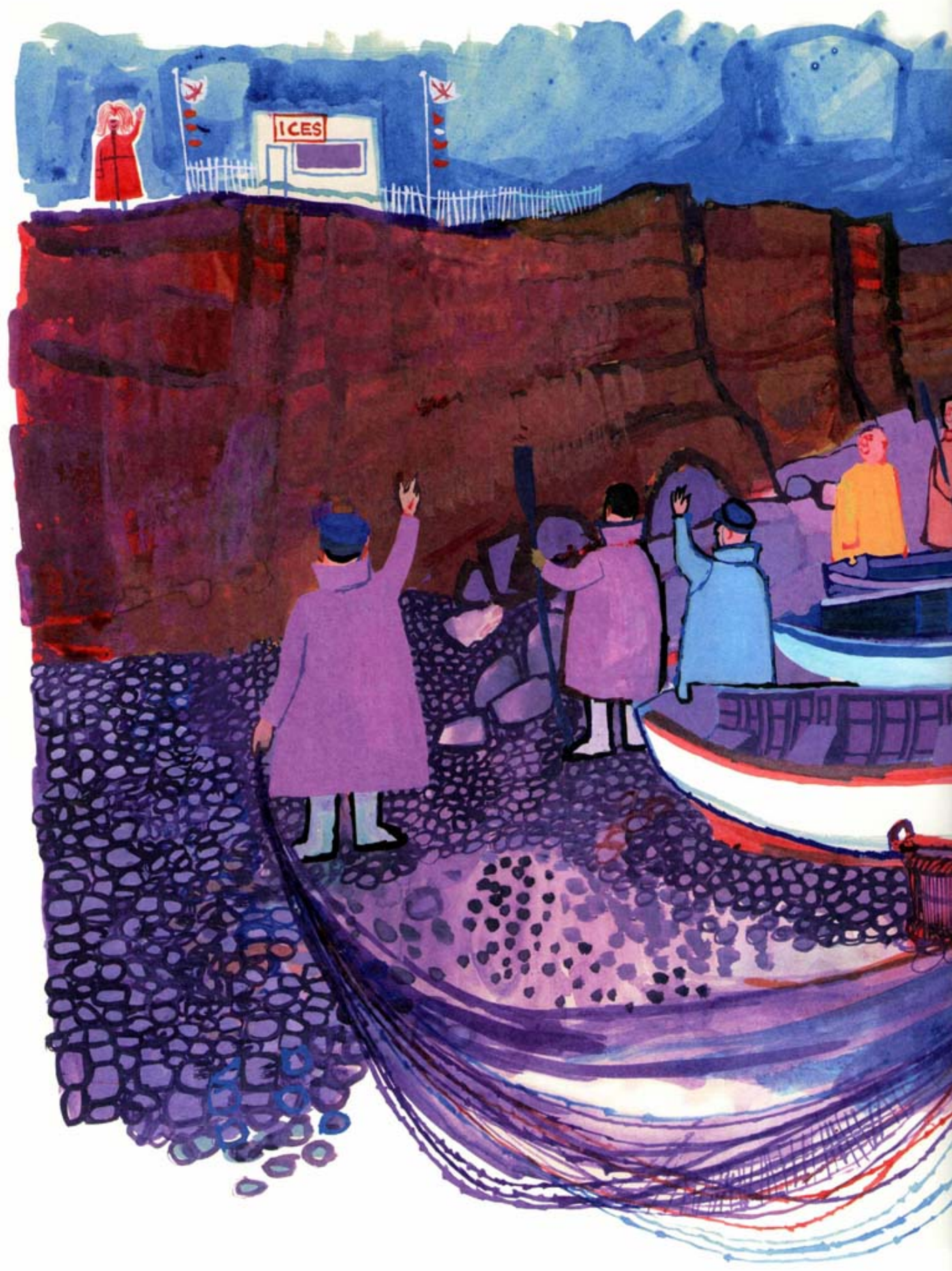
தளபதி, படை முகாமை ஓர் அழகிய நகரமாக மாற்ற
கட்டிட வல்லுனர்களுக்கு உத்தரவிட்டார்.

with shops and schools and to build parks where children could play.

கடைகளோடும், பள்ளிகளோடும் மற்றும் குழந்தைகள் விளையாட
பூங்காக்களோடும் இருக்க வேண்டுமென்றார்.

General Jodhpur was very excited by all that was happening. When he visited his men to see how their work was progressing — and he did so every day — they were glad to see him.

தளபதியாக ஜோத்பூர்,
நடப்பவைகளைத்தையும்
கண்டு மிகுந்த உற்சாகமாக
இருந்தார். அவர், வேலை
எப்படி முன்னேறுகிறது
என்று அறிந்துகொள்ள
எவ்வெப்போது தன்னுடைய
வேலையாட்களை சந்திக்க
சென்றாலும் – தினந்தோறும்
அதை செய்தார் அவர் –
அவர்கள், அவரை கண்டு
மகிழ்ந்தனர்.

Each day he also went to the place where he had first seen the flowers. It was wintertime now and the flowers were no longer there, but he liked to look at the field where they had been and to feel the earth with his hands. He knew the flowers would be back in the springtime.

முதன்முதலாக பூக்களைக்
கண்ணுற்ற அந்த இடத்திக்கு
தினந்தோறும் சென்றும்
வந்தார். இப்போது
குளிர்காலம். அதனால் அங்கு
பூக்களும் இல்லை, ஆனாலும்
பூக்கள் இருந்த அந்த
இடத்தை பார்பதற்கும்,
அவை பூத்த நிலத்தை
கைகளால் தொட்டு
உணர்வதற்கும் அங்கு
செல்வதை விரும்பினார்.
வசந்தம் வரும்போது பூக்கள்
மறுபடியும் பூக்கும் என்பது
அவருக்குத் தெரியும்.

At last winter was gone. The flowers returned to the countryside.
New green leaves appeared on the trees; the seeds that the farmers
had sown began to thrust their shoots through the soil.

ஒருவழியாக குளிர்காலம் முடிவுக்கு வந்தது. கிராமப்புறத்தில் பூக்கள்
மறுபடியும் பூக்கத் தொடங்கின. மரங்களில் பசும் இலைகள்
தோன்றின; விவசாயிகள் இட்ட விதைகள் முளை விடத் தொடங்கின.

The corn grew tall and green; fruit ripened in the orchards. Every morning the fishermen sang as they took their boats out on the shining sea.

சோளம் உயரமாகவும் பசுமையாகவும் வளர்ந்திருந்தன, பழத்தோட்டங்களில் பழங்கள் பழுத்திருந்தன. தினந்தோறும் காலையில் மீனவர்கள் பாடியவாறு வள்ளங்களை சூரிய ஒளியில் மின்னும் கடலில் செலுத்தினர்.

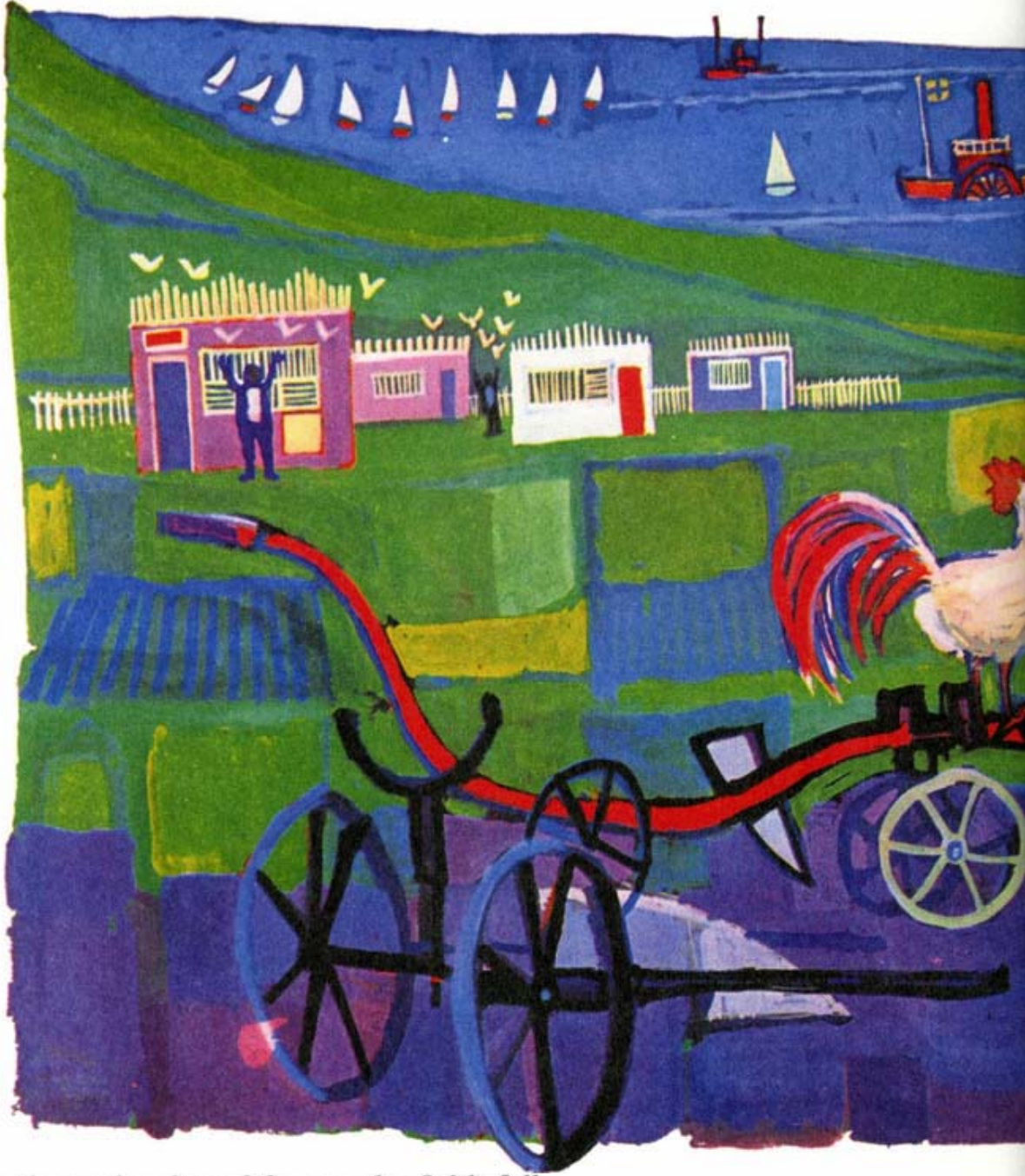
One morning General Jodhpur received two important-looking letters. One was from the famous General Nicolai Marcovitch, from the eastern part of the world. The other was from the equally famous General Custard, from the western part of the world. Both generals wanted to see for themselves the strange things that they had been told were happening in General Jodhpur's country. General Jodhpur at once invited them to visit him and to inspect his country. When General Nicolai Marcovitch and General Custard arrived, they were greeted by General Jodhpur and a brass band. Then General Jodhpur proudly took the visitors all over his country.

ஒரு நாள் காலை தளபதி ஜோத்பூர் இரண்டு முக்கிய தபால்களை வரப் பெற்றார். ஒன்று உலகின் கிழக்குப் பகுதியிலிருந்து புகழ்பெற்ற தளபதி நிக்கோலாய் மார்கொவி(ச்)சிடமிருந்து. மற்றொன்று, உலகின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்து நிகரான புகழ்பெற்ற தளபதி கஸ்டர்ட். இருவரும், தளபதி ஜோத்பூரின் நாட்டில் நடக்கும் விசித்திரமான விடயங்களென்று தங்களுக்கு சொல்லப்பட்டவைகளை தாங்களே காண விரும்பினர். தளபதி ஜோத்பூர் உடனே, தன்னுடைய நாட்டை காண வருமாறு அவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தார்.

தளபதி நிக்கோலாய் மார்கொவி(ச்)சும், தளபதி கஸ்டர்ட்(ட்)டும் வந்தபோது, அவர்கள், தளபதி ஜோத்பூர் மற்றும் அவருடைய ராணுவ இசைக் குழுவினாலும் நேர்கொண்டு அழைக்கப்பெற்றனர். பிறகு, தளபதி ஜோத்பூர் பெருமையடன் அவர்களுக்கு தன்னுடைய தேசத்தை சுற்றி காண்பித்தார்.

He showed them the orchards and forests, the fields full of vegetables and grain, and the fine city with its parks and playgrounds. The visiting generals saw that the people

அவர், அவர்களுக்கு பழத்தோட்டங்களையும், காடுகளையும், தானியங்களும் காய்கறிகளும் நிரம்பி விளைந்த வயல்களையும், பூங்காக்களும், விளையாட்டு மைதானங்களும் நிறைந்த அருமையான நகரத்தையும் காண்பித்தார். வந்திருந்த இரண்டு தளபதிகளும் மக்கள்

அனைத்து மிருகங்களையும், அவற்றை அச்சுருத்தாமலும், விரட்டாமலும் நட்புடன் பாவித்ததையும், கண்டனர். கடைசியாக, தளபதி ஜோத்பூர், தான் முதன்முதலில் பூக்களை கண்ட இடத்திற்கு இட்டுச்சென்றார்.

regarded all the animals as friends and never frightened or chased them. Finally, General Jodhpur took them to the place where he had first seen the flowers.

பல மைல்கள் சுற்றியிருந்த வயல்கள் லட்சம் வண்ணங்களுடைய போர்வையால்
போர்த்தப்பட்டது போலிருந்தது. மூன்று தளபதிகளும் கீழே அமர்ந்தனர் - எந்த
பூவையும் சிதைத்துவிடாமலிருக்க, பார்த்து கவனமாக- ஒருவரையொருவர் பார்த்து
புன்னகைத்தவாறு. “இது ஒரு பிரமாதமான சிந்தனை”, என்றார் தளபதி கஸ்டர்ட்.
“நீங்கள் உங்களது தேசத்தை உலகிலேயே மிகவும் அழகானதாக செய்துவிட்டீர்கள்.”

The fields for miles around seemed to be covered with a blanket
of a million colors. The three generals sat down — carefully, so as
not to damage any of the flowers — and smiled at one another.
“This is a wonderful idea,” said General Custard. “You have
made your country the most beautiful in the world.”

“மேலும் உங்களது மக்கள் நிச்சயமாக மிகவும் மகிழ்ச்சியானவர்கள்” என்றார் தளபதி நிக்கோலாய் மார்கொவிச் கூடுதலாக. ஆதலால் “தளபதி ஜோத்பூர், நீங்கள் தான் உலகிலேயே மிகவும் பிரசித்திபெற்ற தளபதி” என்றனர் இருவரும் ஒருசேர.

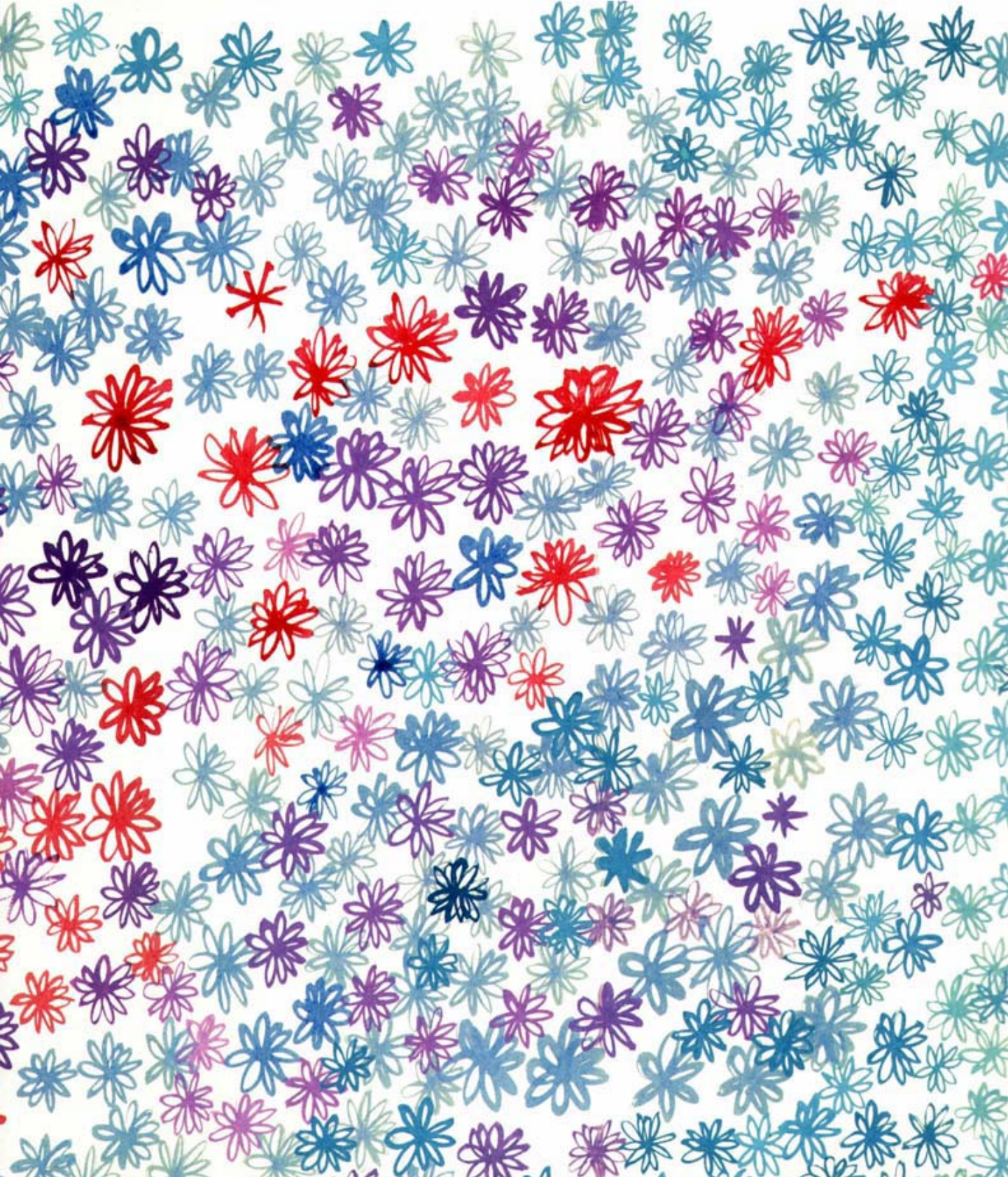
“And your people are certainly the happiest,” added General Nicolai Marcovitch. And together they said, “General Jodhpur, you are the most famous general in the whole world.”

And the Most Famous General in the Whole World lay back among the
flowers and smiled at the sun.

அதனால், அந்த உலக பிரசித்திபெற்ற தளபதி
பூக்களோடு பூவாக மல்லாந்திருந்து சூரியனைப்
பார்த்து புன்முறுவல் பூத்தார்.

PUBLISHER'S NOTE

பதிப்பாளரின் குறிப்பு

Janet Charters (now Abis) was born in England in 1938, on the eve of the Second World War. Growing up in the uncertain atmosphere created by the Cold War and the nuclear arms race, Janet developed an acute awareness of the fragility of peace.

Michael Foreman was also born in England in 1938. Having not known a world without war, he thought that it was normal. One frightful night while a three-year-old Michael lay fast asleep, a bomb came crashing through his bedroom ceiling—this is his first memory. The bomb missed him by a few inches, bounced on the floor, hit the wall, and then dropped into the fireplace, where it exploded up the chimney. When the war ended, Michael looked forward to a world of peace, but unfortunately his teenage years were lived under the threat of nuclear war.

In creating their first book, *The General*, Janet and Michael wanted to produce a fun and lively story that encouraged a sympathetic outlook on the world. Now, almost fifty years later, the book seems even more relevant as not only the need for peace but also the threat to the environment, hinted at in the story, are both now clearly evident.

ஜெனெட் சார்டர்ஸ் (அபிஸ்) இரண்டாம் உலக போருக்கு முன்பாக, இங்கிலாந்தில் 1938 ல் பிறந்தார். பனிப்போர் மற்றும் அணு ஆயுத போட்டிகள் உருவாக்கிய நிலையற்ற சூழலில் வளர்ந்ததால் அமைதியின் வலுவற்ற தன்மையைப் பற்றி ஜெனெட் ஒரு நுண்ணிய பார்வையை வளர்த்துக்கொண்டார். மைக்கேல் ஃபோர்மே(ன்)னும் இங்கிலாந்தில் 1938 ல் பிறந்தவர். போர் இல்லாத உலகத்தையே அறியாதவராகையால், அவர் இதை சாதாரணமாகவே நினைத்தார். அவர், மூன்று வயது மைக்கே(ல்)லாக இருந்தபோது, ஒரு அச்சமிரு இரவில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கையில், குண்டொன்று, அவருடை படுக்கை அறையின் மேற்கூரையை நொறுக்கி துளைத்துக்கொண்டு வந்திறங்கியதே அவருடைய நினைவிலிருக்கும் முதல் சம்பவம். அந்த குண்டு அவரை சில அங்குலங்களில் தவறவிட்டு, குதித்து, சுவற்றில் அடிபட்டு, குளிர்காயும் பரணியில் விழுந்து, புகைபோக்கியின் மேற்பகுதியில் வெடித்து சிதறியது. போர் முடிந்த பிறகு, உலக அமைதியை மைக்கேல் எதிர்பார்த்தார். ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக அவருடைய பதின்பருவம் முழுவதும் அணு ஆயுத போரின் அச்சத்திலேயே கழிந்தது.

அவர்களிருவரின் முதல் புத்தகமான **தி ஜெனெரல்**, இவ்வுலகத்தைப் பற்றி ஒரு இரக்கமுள்ள பார்வையை ஊக்குவிக்கும் வகையில் உயிரோட்டமுள்ளதாகவும், மகிழ்ச்சியூட்டும் விதமாகவும் உருவாக்க ஜெனெட்(ம்)ும், மைக்கே(ல்)லும் விரும்பினர். அமைதிக்கான தேவையின் பொருட்டு மட்டுமல்லாமல், கதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது போல சுற்றுச்சூழலுக்கு இருக்கும் அச்சுறுத்தலுக்காகவும், ஐம்பது வருடங்களுக்குப் பிறகும், இன்றும் கூட, இந்நூலின் பொருத்தமானது தெள்ளத்தெளிவாகத் தெரிகிறது.

Janet Charters

(now Abis) studied at St. Martin's School of Art in England, where she met fellow student Michael Foreman. Janet currently lives in London with two beautiful cats and a slightly wild garden. She continues to paint and exhibits her work regularly.

Michael Foreman

became a full-time art student at the age of fifteen. In addition to creating his own prize-winning picture books, Michael has illustrated the work of many famous writers, including Charles Dickens, Oscar Wilde, and even Shakespeare.

ஜெனெட் சார்டர்ஸ் (அபிஸ்), இங்கிலாந்தில் உள்ள புனித மார்டின் கலைக் கல்லூரியின் மாணவி. அங்கே அவர், சக மாணவனான மைக்கேல் ஃபோர்மே(ன்)னை சந்தித்தார். ஜெனெட் தற்போது லண்டனில் இரண்டு அழகான பூனைகளுடனும் ஒரு வனாந்திரமான தோட்டத்துடனும் வசிக்கிறார். அவர் இப்போதும் ஓவியங்கள் வரைவதை தொடர்ந்தும், அவருடைய ஓவியங்களை சீரான இடைவெளிகளில் காட்சிப்படுத்தியும் வருகிறார்.

மைக்கேல் ஃபோர்மேன் அவருடைய பதினைந்து வயதினிலேயே ஓவிய கலை மாணவனானார். பரிசு பெற்ற படக்கதை புத்தகங்களை உருவாக்குவதோடு, சார்லஸ் டிக்கன்ஸ், ஆஸ்கார் வைல்ட், ஷேக்ஸ்பியர் உள்ளிட்ட பல புகழ்பெற்ற ஆசிரியர்களின் படைப்புகளுக்கும் விளக்கப் படங்கள் வரைந்துள்ளார்.

There was once a proud general who fell off his horse, only to discover the beauty of the flowers on the ground around him. From that day on, he vowed to change the world into a place of peace and beauty.

முன்பொரு காலத்தில் இருந்த பெருமைமிக்க தளபதி ஒருவர், குதிரையிலிருந்து விழுந்த போது, தன்னை சுற்றியுள்ள நிலத்தில் பூத்திருந்த பூக்களின் அழகை கண்டறிந்தார். அன்றிலிருந்து, இந்த உலகத்தை அமைதியான மற்றும் அழகான ஓரிடமாக மாற்றுவதற்கு உறுதி பூண்டார்.

Almost fifty years ago, at the height of the Cold War, a young couple produced a new kind of book for children. It confronted the folly of war and the threat to the environment. John F. Kennedy had just arrived in the White House, and Barack Obama would be born that August.

Decades later, it remains fresh and relevant — very much a book for our time.

ஏறத்தாழ ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு, பனிபோரின் உச்சத்தில், ஒரு இளம் தம்பதிகள், புதுவிதமானதொரு புத்தகத்தை உருவாக்கினார்கள். அது, போரின் மடமையையும், சுற்றுகூழலுக்கு விடுத்த மிரட்டலையும் எதிர்கொண்டது. ஜான் எஃப். கென்னடி, வெள்ளை மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார், அதே வருட ஆகஸ்ட் மாதத்தில்தான் பராக் ஒபாமா பிறந்தார்.

பல தசாப்தங்களுக்குப் பிறகும், புதுமை குன்றாததாகவும், பொருத்தமானதாகவும். — நம்முடைய காலகட்டத்தின் புத்தகமாகவும் அது உள்ளது.

